

Sygn. akt IV U 150/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lutego 2020r.

Sąd Rejonowy w Łomży IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Urszula Zaleska

Protokolant: st. sekr. sąd. Magdalena Laskowska

po rozpoznaniu w dniu 11 lutego 2020r. w Łomży

na rozprawie

sprawy z odwołania *H. P.*

przeciwko *Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.*

o zasiłek chorobowy

na skutek odwołania od orzeczenia z dnia 21.08.2019r. znak: (...)

I. Zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującej się H. P. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 17 maja 2019r. do 23 czerwca 2019r.

II. Umarza postępowanie w pozostałym zakresie.

III. Zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. na rzecz odwołującej się H. P. kwotę 180,- (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt IV U 150/19

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 21.08.2019r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił *H. P.* prawa do zasiłku chorobowego za okres od 17.05.2019r. do 22.08.2019r. z powodu wykorzystania przez nią pełnego okresu zasiłkowego z dniem 16.05.2019r. Wskazano, że ubezpieczona rozpoczęła okres zasiłkowy niezdolnością do pracy od dnia 18.07.2018r. i w przerwach pomiędzy niezdolnościami do pracy orzeczonymi zaświadczeniami lekarskimi nie odzyskała zdolności do pracy. Tym samym uznano, że okres zasiłkowy wyczerpał się z dniem 16.05.2019r. i dlatego brak jest podstaw do rozpoczęcia nowego okresu zasiłkowego od dnia 18.04.2019r. i wypłaty odwołującej się zasiłku chorobowego za okres od 17.05.2019r. do 22.08.2019r.

H. P. w odwołaniu od przedmiotowej decyzji wniosła o jej zmianę poprzez przyznanie prawa do zasiłku chorobowego za okres od 17.05.2019r. do 22.08.2019r. i zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

Wydanej decyzji zarzuciła: naruszenie prawa materialnego tj. art. 8, 9 ust.1 i 2 ustawy z dnia 25.06.1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, poprzez błędne ustalenie stanu faktycznego sprawy oraz dowolną, wybiórczą analizę i ocenę materiału dowodowego, skutkującą uznaniem

tożsamości jednostek chorobowych, a także pominięcie pozostałych dowodów w sprawie (analizy jednostek chorobowych, opinii lekarza leczącego).

W uzasadnieniu odwołania wskazała, że wszystkie okresy niezdolności do pracy poprzedzone były świadczeniem przez nią pracy przez okres nie przekraczający 60 dni. Posiłkując się wykładnią jurystyczną art. 9 ust.2 ustawy zasiłkowej zakwestionowała ustalenia organu rentowego i podważyła zasadność powołania się przez organ w decyzji na opinię Lekarza Orzecznika ZUS. Stwierdziła, że do okresu zasiłkowego należy wliczyć wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy bez względu na rodzaj choroby. Zdaniem odwołującej się dopiero w przypadku, gdy pomiędzy poszczególnymi okresami niezdolności wystąpią przerwy, w których ubezpieczona byłaby zdolna do pracy, wliczanie poprzedniego okresu tej niezdolności powinno zależeć od rodzaju choroby. Stwierdziła, że w jej przypadku nie występuje ciągłość okresów niezdolności do pracy, ponieważ zostały one poprzedzone przerwami. Zdaniem odwołującej się analiza schorzeń ujawnionych w rozpoznaniu i epikryzie lekarskiej w poszczególnych okresach niezdolności do pracy (przewlekłe schorzenia wątroby, tarczycy, niedokrwistość, choroba bakteryjna, choroba żołądka, wrzody żołądka, choroba przełyku, układu moczowego) prowadzi do wniosku, że w w/w okresach była ona niezdolna do pracy z powodu odmiennych schorzeń, skupionych w obrębie różnych narządów. Powyższe dowodzi w jej ocenie, że wskazane choroby nie były tożsame, a ich wystąpienie nie uzasadniało ciągłości okresu zasiłkowego. H. P. odwołując się do orzecznictwa i treści art. 229 § 2 k.p. zaznaczyła, że nie ciążył na niej obowiązek przedłożenia zaświadczenia lekarskiego stwierdzającego niezdolność do pracy w celu możliwości skorzystania z urlopu wypoczynkowego. Nadmieniała, że rozpoczęcie urlopu bezpośrednio po ustaniu niezdolności do pracy spowodowanej chorobą, która trwa dłużej niż 30 dni – nie jest sprzeczne z przepisami kodeksu pracy. W ocenie odwołującej się okresy zasiłkowe rozpoczęły się w dniach: 31.12.2018r. i 18.04.2019r. dlatego też winien zostać jej przyznany zasiłek chorobowy za sporny okres (odwołanie k. 2-4).

Pismem procesowym dnia 30 stycznia 2020r. odwołująca się zmodyfikowała odwołanie i wniosła o przyznanie jej prawa do zasiłku chorobowego za okres od 17.05.-23.06.2019r. . Cofnęła odwołanie w ;pozostałym zakresie ze zrzeczeniem się roszczenia (k. 82-82v, i k.87).

W odpowiedzi na odwołanie **Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.** wniósł o jego oddalenie i zasądzenie na swoją rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Podtrzymał stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji. Stwierdził, że po przeprowadzeniu szczegółowej analizy zaświadczeń lekarskich, uzyskaniu informacji od lekarza prowadzącego ustalił, że H. P. w przerwach pomiędzy orzekaną niezdolnością do pracy w poszczególnych okresach, nie odzyskiwała zdolności do pracy i doszło do wyczerpania się z dniem 16.05.2019r. okresu zasiłkowego. W związku z powyższym nie ustalono prawa do rozpoczęcia nowego okresu zasiłkowego od dnia 18.04.2019r. i przyznania prawa do zasiłku chorobowego za okres od 17.05.-22.08.2019r. (odpowiedź na odwołanie k. 36).

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

H. P. (lat 63) była zatrudniona przez płatnika składek Spółdzielnię (...) w G. na stanowisku dyrektora finansowego. Od 2017r. przebywa na emeryturze.

Odwołująca się od kilku lat jest leczona z powodu poalkoholowej marskości wątroby.

H. P. w następujących okresach była czasowo niezdolna do pracy:

- 1) od 18.07.-05.08.2018r. symbol choroby K 74 (zwłóknienie i marskość wątroby),
- 2) po przerwie 28 dni (świadczenie pracy i urlop wypoczynkowy 21.08.2018r., 27-31.08.2018r.) była niezdolna do pracy od 03.09.-21.09.2018r. symbol choroby K 66 (inne zaburzenia otrzewnej). W tym okresie przeszła ona leczenie operacyjne przepukliny pępkowej z odczynem zapalnym, zdiagnozowano wodobrzusze w przebiegu marskości wątroby, zabieg odbarczenia,

3) po przerwie 60 dni (praca, urlop wypoczynkowy: 15 i 16.10.2018r., 2, 5, i 16.11.2018r.) niezdolność do pracy w okresie 21.11.-30.11.2018r. symbol choroby K 74 (zwłóknienie i marskość wątroby),,

4) po przerwie 30 dni (praca, urlop wypoczynkowy 24.12.2018r.) kolejna niezdolność do pracy w okresie 31.12.2018r. – 14.03.2019r. symbol choroby K 74 (zwłóknienie i marskość wątroby).

Od dnia 15.04.-17.04.2019r. przebywała na urlopie wypoczynkowym

5) kolejna niezdolność do pracy w okresie 18.04. 2019r. do 22.08.2019r. symbol choroby K 25 (wrzód żołądka z krwawieniem ze wstrząsem krwotocznym) i K74 (zwłóknienie i marskość wątroby)

(vide: dokumentacja medyczna w postaci kart informacyjnych z Szpitala (...) w G. z Oddziałów: Obserwacyjno-Zakaźnego, Chirurgicznego i Urazowo – Ortopedycznego- akta ZUS).

H. P. w przerwach pomiędzy niezdolnościami do pracy podejmowała zatrudnienie lub przebywała na urlopie wypoczynkowym(bezsporne). Do zakładu pracy wpłynęło zaświadczenie lekarza B. Z. ze Szpitala (...) im. dr W. G. w G. wystawione w dniu 14.05.2019r. o niezdolności do pracy H. P., w którym podał, że zwolnienie z dnia 09.05.2019r. dotyczy choroby o symbolu K 25, a zwolnienia za poprzednie okresy dotyczyły innej jednostki chorobowej (k.10 akt ZUS).

(...) Referat Zasiłków zwrócił się do lekarza leczącego o wydanie opinii czy bieżąca niezdolność H. P. do pracy orzeczona zwolnieniami lekarskimi wydanymi za okres od 18.04.-09.06.2019r. (symbol choroby K25) i od 22.05.-07.07.2019r. (symbol choroby K 25) stanowi kontynuację wcześniejszych niezdolności do pracy od 18.07.2018r. do 14.04.2019r. o symbolach K 74 i K 66 i czy jednostki chorobowe K 74 i K66 nie mają związku z niezdolnością do pracy powstałą po 3 dniach przerwy i zostało zakończone, a niezdolność do pracy od 18.04.2019r. do nadal (symbol choroby K 25) powstała aktualnie i stanowi nowy, odrębny okres zasiłkowy(k. 14 akt ZUS).

W dniu 27.06.2019r. lekarz chorób zakaźnych A. P. (1) odpowiedziała, że jednostki chorobowe o symbolach K74 i K66 nie mają związku z jednostką chorobową o symbolu K25 , która stanowi nowy , odrębny okres zasiłkowy(k. 14 akt ZUS).

Następnie organ rentowy zwrócił się do lekarza A. P. (1) oraz Lekarza Orzecznika ZUS o wydanie opinii czy odwołująca się w okresach od 22.09.2018r.do 20.11.2018r. i od 15.04.2019r. do 17.04.2019r. , odzyskała zdolność do pracy(k. 18 akt ZUS).

Lekarz chorób zakaźnych A. P. (1) w odpowiedzi na ten wniosek oświadczyła, że schorzenia H. P. mają charakter przewlekły, przebiegający z okresami poprawy i pogorszenia. Podała, że przed 22.09.2018r. była ona hospitalizowana w oddziale(18.07.-31.07.2018r.), wypisana w stanie poprawy i otrzymała eZLA do 05.08,2018r.. Następna hospitalizacja od 21.11.do 28.11.2018r. , wypisana w stanie poprawy i otrzymała eZLA do 30.11.2018r. Kolejna hospitalizacja od 22.01. 2019r. do 11.02.2019r. , po której eZLA do 11.03.2019r.. W dniu 18.04.2019r. została przejęta do szpitala w trybie ratującym życie z powodu krwotoku z wrzodów żołądka i wstrząsu pokrwotocznego, gdzie przebywała do 09.06.2019r.Zdaniem lekarza A. P. (1), A. P. (2) po hospitalizacji mimo, że była została wypisywana w stanie poprawy, to nie uzyskała trwałej zdolności do pracy (k.21 akt ZUS).

Zastępca Głównego Lekarza Orzecznika Oddziału ZUS w opinii lekarskiej z dnia 23.07.2019r. orzekł, że odwołująca się w okresach od 22.09.2018r. do 20.11.2019r. i 14.04.2019r. do 17.04.2019r. nie odzyskała zdolności do pracy (k.23 akt ZUS).

Pismem z dnia 19.07.2019r. organ rentowy poinformował płatnika - Spółdzielnię (...) w G. , że zgodnie z opinią Zastępcy Głównego Lekarza Orzecznika Oddziału ZUS wynika, że odwołująca się w okresach od 22.09.2018r. do 20.11.2019r. i 14.04.2019r. do 17.04.2019r. nie odzyskała zdolności do pracy , więc okres zasiłkowy (182 dni) wyczerpał się z dniem 16.05.2019r. (k. 25).

Decyzją z dnia 21.08.2019r. znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. na podstawie art. 8 i 9 ust. 2 ustawy z 25.06.1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa odmówił H. P. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 17.05.2019r. do 22.08.2019r. podając, że okres zasiłkowy rozpoczęty 18.07.2018r. wyczerpał się z dniem 16.05.2019r. , albowiem w przerwach pomiędzy niezdolnościami do pracy nie odzyskała zdolności do pracy i dlatego od dnia 18.04.2019r. nie rozpoczął się nowy okres zasiłkowy (k. 30 -31akt ZUS).

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Odwołanie jako zasadne podlegało uwzględnieniu.

Zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 - nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży - nie dłużej niż przez 270 dni (art. 8 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t.j. Dz.U. z 2019 r. poz. 645)). Art. 9 ust. 1 ww. ustawy stanowi, że do okresu, o którym mowa w art. 8, zwanego dalej „okresem zasiłkowym”, wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, jak również okresy niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 ww. ustawy. Zgodnie z art. 9 ust. 2 ww. ustawy do okresu zasiłkowego wlicza się okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni.

Ustanie „poprzedniej niezdolności do pracy” (art. 9 ust. 2 ww. ustawy) oznacza ustanie niezdolności do pracy w znaczeniu medycznym. Oznacza to, że jeżeli między okresami orzeczonych niezdolności do pracy ubezpieczony nie odzyskał zdolności do pracy - okresy niezdolności do pracy przypadające przed przerwą i po przerwie zlicza się do jednego okresu zasiłkowego. W takim przypadku rozpoczęcie kolejnego okresu zasiłkowego nie jest możliwe.

T.. Sąd nie podzielił stanowiska organu rentowego zaprezentowanego w zaskarżonej decyzji, że odwołująca się nie nabyła prawa do zasiłku chorobowego za okres od 17.05.-22.08.2019r., ponieważ w przerwach pomiędzy orzekanymi niezdolnościami do pracy w poszczególnych okresach nie odzyskiwała zdolności do pracy i okres zasiłkowy wyczerpał się z dnia, 16.05.2019r.

Sąd doszedł do tego wniosku w oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy, tj. przede wszystkim: opinię biegłych sądowych z zakresu chorób wewnętrznych i medycyny pracy, jak też dokumentacji medycznej załączonej do akt sprawy.

Sąd uznał, że dla rozpoznania niniejszej sprawy, kluczowym i niezbędnym było posiadanie wiadomości specjalnych. Dlatego też dopuścił na podstawie art. 278 k.p.c. dowód z opinii biegłych sądowych z zakresu chorób wewnętrznych oraz medycyny pracy na okoliczność ustalenia czy w okresach przerw między niezdolnościami do pracy z powodu różnych jednostek chorobowych, tj. od 22.09.2018r. do 20.11.2018r. i od 15.04.-17.04.2019r. , H. P. odzyskała zdolność do pracy.

Biegłe sądowe po przeprowadzeniu badania przedmiotowego i analizie dokumentacji medycznej stwierdziły, że H. P. w okresie przerwy pomiędzy niezdolnościami do pracy , tj. od 22.09.2018r. do 20.11.2018r. odzyskała zdolność do pracy, natomiast w okresie od 15.04.2019r. do 17.04.2019r. nie odzyskała zdolności do pracy. Zdaniem biegłych, w dostępnej dokumentacji medycznej nie ma informacji, aby upośledzenie sprawności organizmu wnioskodawczyni w okresie od 22.09.-20.11.2018r. powodowało niezdolność do pracy, brak jest dowodów, aby w tym okresie odwołująca się cierpiała na zaburzenia chorobowe związane z leczoną od kilku lat poalkoholową marskością wątroby. Prowadzi to w ocenie biegłych do wniosku, że w powyższym okresie odwołująca się była zdolna do pracy. Natomiast biegłe uznały, że opiniowana w okresie od 15.04. do 17.04.2019r. nie odzyskała zdolności do pracy, ponieważ niezdolność do pracy od 18.04.2019r. była spowodowana hospitalizacją w powodu początkowych objawów niewydolności wątroby poprzedzających leczenie szpitalne i nie ma możliwości, biorąc pod uwagę stadium zaawansowania choroby, aby

w trakcie trzydniowej przerwy odzyskała zdolność do pracy. Zaznaczyły, że inne schorzenie, tj. krwawienie z przewodu pokarmowego nastąpiło już w trakcie hospitalizacji związanej z marskością wątroby. Biegłe podkreśliły, że dekompensacja/niewydolność wątroby w przebiegu marskości współistniała z innymi schorzeniami powodującymi niezdolność do pracy we wszystkich okresach niezdolności od 18.07.2018r. (dowód: opinia biegłych k. 65-68).

Sąd oceniając stan faktyczny odnośnie stanu zdrowia odwołującej się, oparł się przede wszystkim na pisemnej opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów, którzy znaleźli podstawy do zmiany stanowiska zajętego przez Zastępcę Lekarza Orzecznika ZUS.

Sąd zgodził się z argumentacją biegłych sądowych i po wszechstronnym rozważeniu zebranego w sprawie materiału dowodowego zaaprobował zajęte przez nie stanowisko w sprawie. Biegłe wydały opinię po badaniu odwołującej i analizie dokumentacji jej leczenia. Opinia została wydana przez lekarzy specjalistów, mających szeroką wiedzę i doświadczenie zawodowe i orzecznicze. Zawiera rzeczową, logiczną i spójną argumentację. Zawarte w niej wnioski sformułowane są w przystępny i zrozumiały sposób, poprzedzone zostały logiczną analizą tematu. Nadto opinia koresponduje z pozostałym materiałem dowodowym w postaci dokumentacji medycznej. Biegłe sądowe zdaniem tut. Sądu prawidłowo oceniły stan zdrowia odwołującej, podając argumentację swojego stanowiska. Jako ,że biegłe są osobami posiadającymi specjalistyczne obeznanie i kwalifikacje, a przy tym całkowicie bezstronnymi, nie można ich ustaleniom odmówić waloru zasadności, logiczności i profesjonalizmu. Brak jest bowiem jakichkolwiek podstaw, które mogłyby podważyć rzetelność i prawdziwość wydanej opinii.

Z uwagi na powyższe okoliczności opinia ta w ocenie Sądu może stanowić miarodajny i wiarygodny materiał pozwalający na ferowanie rozstrzygnięcia sprawy. Na podkreślenie zasługuje, że dowód z opinii biegłego jest w tej kategorii spraw tzw. dowodem koronnym, analizującym i sumującym przeciwstawne oceny prezentowane przez strony. Dowodu tego nie można zastępować innym, np. dowodem z zeznań świadków. Należy przy tym pamiętać, że Sąd rozstrzyga sprawę według właściwego prawa materialnego na podstawie koniecznych ustaleń faktycznych uzyskanych dzięki zebranych środkom dowodowym.

Zdaniem Sądu organ rentowy stosownie do obowiązku wynikającego z art. 6 k.c. nie wskazał żadnych innych dowodów na poparcie swoich twierdzeń. Wprawdzie organ rentowy zgłosił zastrzeżenia do opinii biegłych i wniosł o dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej, jednakże Sąd na rozprawie w dniu 11.02.2020r. oddalił ten wniosek jako nieuzasadniony, gdyż stwierdził, że opinia odpowiada na pytania sądu, a organ rentowy nie podał merytorycznych podstaw do jej zanegowania. W ocenie Sądu biegłe w opinii wykazały dlaczego orzekły ,iż w okresie od 22.09.2018r do 20 .11.2018r. odwołująca się odzyskała zdolność do pracy. Wskazały ,że odwołująca się w okresie poprzedzającym tę przerwę była hospitalizowana od 03.09.2018r. do 21.09.2018r. i ta niezdolność była spowodowana leczeniem przepukliny pępkowej z odczynem zapalnym. Wskazały ,że nie ma informacji w dokumentacji medycznej o dekompensacji wątroby w okresie przerwy.

Zatem , w ocenie Sądu, zarzuty organu rentowego do opinii biegłych nie zostały dostatecznie umotywowane. Zarzut organu rentowego ,że biegłe nie wykazały na czym oparły swoje twierdzenie o odzyskaniu przez odwołującą się zdolności do pracy w okresie ww. przerwy, okazał się więc bezpodstawny. Biegłe podały, że schorzenia występujące u odwołującej się mają charakter przewlekły, przebiegający z okresami poprawy i pogorszenia. Organ rentowy nie wykazał zaś ,że w okresie przerwy od 22.09.2018r. do 21.11.2018r. stan zdrowia odwołującej się nie uległ poprawie na tyle , by odzyskała ona zdolność do pracy.

Reasumując, Sąd uznał na podstawie przeprowadzonego postępowania dowodowego, załączonej do sprawy dokumentacji medycznej, a w szczególności opinii sporządzonej przez biegłe sądowe z zakresu chorób wewnętrznych oraz medycyny pracy - że H. P. w okresie przerwy pomiędzy niezdolnościami do pracy, tj. od 22.09.2018r. do 20.11.2018r. odzyskała zdolność do pracy, natomiast w okresie od 15.04.-17.04.2019r. nie odzyskała zdolności do pracy.

Sąd uznał ,że nowy okres zasiłkowy otworzył się więc od dnia 21.11.2018r. , albowiem ta niezdolność powstała po przerwie wynoszącej 60 dni. Okres zasiłkowy zakończył się więc w dniu 23.06.2019r. Odwołująca się była bowiem

niezdolna do pracy w okresach: od 21 .11.2018r. do 30.11.2018r(10 dni) , 31.12.2018r. do 14.04.2019r(105 dni) i od 18.04.2019r. do 23.06.2019r(67dni).

Mając na uwadze powyższe Sąd zmienił zaskarżoną decyzję na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w zw. z wyżej wskazanymi przepisami i przyznał H. P. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 17.05.-23.06.2019r. (pkt. I wyroku). Z uwagi ,na modyfikację odwołania, Sąd na podstawie art. 355 kpc ,umorzył postępowanie w pozostałym zakresie (pkt. II orzeczenia).

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., zasądając od organu rentowego na rzecz odwołującej się kwotę 180 zł , ustaloną w oparciu o § 9 ust.2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 22.10.2015r.w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2018r., poz. 265).